

Jeffrey
Archer

Eindspel

Vertaling Joost van der Meer & William Oostendorp

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 Jeffrey Archer
Oorspronkelijke titel: *End Game*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland
Vertaling: Joost van der Meer & William Oostendorp
Omslagontwerp: Claire Ward / HarperCollinsPublishers Ltd
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: Collaboration JS - Trevillion Images (algemeen beeld); Shutterstock.com (kraaien)
Foto auteur: © Broosk Saib
Zetwerk: Mat-Zet B.V.

ISBN 978 94 027 2168 3
ISBN 978 94 027 7653 9 (e-book)
NUR 330

Originele uitgave verschenen bij HarperCollinsPublishers 2025.

Jeffrey Archer asserts the moral right to be identified as the author of this work.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Juli 2005

‘Denkt u dat we een kans maken?’ vroeg William.

‘Een kleine kans,’ antwoordde de Hawk. ‘Maar reken nergens op.’

Commandant William Warwick en zijn baas, Jack Hawksby, assistent-commissaris van de Metropolitan Police – de politie van Londen – zaten achter in de volgepakte balzaal van het Raffles-congrescentrum in Singapore. Voorlopig waren ze waarnemers, geen deelnemers. Alleen als Londen de bid won om de Olympische Spelen van 2012 te organiseren zouden ze deelnemers worden.

Vijf steden hadden de laatste ronde gehaald, maar slechts één zou met de gouden medaille naar huis terugkeren. In deze race waren er geen prijzen voor de tweede plaats. Hoewel vijf steden in de startblokken stonden wist iedereen in de zaal dat er maar drie serieuze kanshebbers over waren. Parijs was de torenhoge favoriet, na vier jaar geleden van Beijing verloren te hebben, en vertelde nu tegen iedereen die maar wilde luisteren dat zij recht hadden op de Spelen van 2012. Madrid werd als hun enige serieuze concurrent beschouwd, terwijl de wedkantoren Londen met tien tegen één op de derde plaats hadden staan.

In het volgende uur zouden vier steden worden weggestreept, waardoor er één team overbleef dat met de overwinningskrans naar huis zou gaan.

Het rusteloze geroezemoes in het congrescentrum was voelbaar, waarbij meerdere talen met elkaar wedijverden. De meeste gedelegeerden namen aan dat Moskou de eerste stad zou zijn die werd geëlimineerd, want

zij hadden de Spelen nog in 1980 georganiseerd en werden getipt om in 2014 de Olympische Winterspelen in Sotsji te mogen organiseren.

Een ander gerucht dat William de afgelopen paar dagen had opgevangen, was dat als Moskou afviel, hun stem absoluut niet naar Londen zou gaan, want Margaret Thatcher had geprobeerd om de Moskouspelen in 1980 te boycotten en Poetin had het geheugen van een olifant.

Het electoraat bestond uit honderdvier afgevaardigden, die zowel grote als kleine landen vertegenwoordigden. Dit betekende dat de stem van Luxemburg net zo zwaar woog als die van China, wat de reden was waarom niemand zeker kon zijn van de uitslag.

Een andere reden waarom niemand de winnaar kon voorspellen, was dat bijna alle afgevaardigden de afgelopen week minstens vier keer zouden hebben gelogen, omdat ze hun stem altijd hadden beloofd aan de laatste met wie ze gesproken hadden.

Aan de andere kant van de zaal ging een deur open en alle aanwezigen vielen stil toen Jacques Rogge, de voorzitter van het Internationaal Olympisch Comité, begeleid door de voorzitter van het stembureau, de heksenketel betrad. Langzaam liepen ze het podium op en tegen de tijd dat Rogge op de middelste stoel had plaatsgenomen, was het muisstil geworden terwijl iedereen wachtte om te horen welke stad als eerste zou worden geëlimineerd.

Een duizendtal ogen staarde omhoog naar de voorzitter terwijl hij de envelop opende en er een kaart uit trok met een enkele naam erop. Hij klopte een paar keer op de microfoon voordat hij aankondigde: 'De stad Moskou zal niet aan de tweede ronde deelnemen.'

Een paar mensen begonnen nerveus te applaudisseren terwijl anderen opgelucht oogden. Maar een vijfde van het publiek zat in een ijzige stilte: hun lot was bepaald. Over een paar uur zouden ze aan boord stappen van een vliegtuig terug naar Moskou. Zes jaar hard gewerkt, in een enkele zin afgewezen.

'Winst of verlies,' zei William tegen de Hawk toen ze de zaal uit liepen om buiten een wandelingetje te maken en een frisse neus te halen voordat de verliezer van de volgende ronde werd aangekondigd, 'Beth en ik gaan lekker op vakantie.'

'Waarheen?' vroeg de Hawk, geen man die woorden verspilde.

‘Op een Vikingcruise van Amsterdam naar Boedapest,’ zei William. ‘Geen enkel museum langs de route zal aan onze aandacht ontsnappen.’

‘Met of zonder de tweeling?’ informeerde de Hawk.

‘Zonder,’ zei William resoluut terwijl ze het congrescentrum uit liepen. ‘Wij zijn de laatsten op aarde met wie ze hun vakantie willen doorbrengen. Peter gaat einde zomer met wat vrienden naar Galway, en Artemisia heeft een vakantie gepland met haar vriendje, Robert. Maar op dit moment is de tweeling net zo zenuwachtig als iedereen in die zaal: ze zijn in afwachting van hun examenuitslagen.’

‘En wat zijn hun plannen voor daarna?’ vroeg de Hawk.

‘Peter wil naar mijn oude alma mater, King’s College London, en rechten studeren. En Artemisia heeft al een plaats aangeboden gekregen op Bristol University voor een studie Engels – waar ze zich zal aansluiten bij Robert, die daar al politicologie studeert.’

‘Ik las onlangs in *The Times*,’ zei de Hawk, ‘dat Roberts vader net is aangesteld als voorzitter van Kestrals Bank,’ en na een korte pauze, ‘dankzij jou.’

‘Eerder dankzij Ross,’ zei William. ‘Hij was immers degene die uiteindelijk bewees dat Roberts vader onschuldig was aan alle tegen hem ingebrachte aanklachten.’

‘En wat heeft hem dat veel goeds opgeleverd,’ reageerde de Hawk vinnig.

William knikte somber. Na Simon Hartleys onschuld te hebben bewezen werd Ross uiteindelijk voor een jaar geschorst en gedegradeerd voor de moeite, terwijl zijn oude rivaal Miles Faulkner ongestraft wegkwam.

‘Eerlijk gezegd was ik verbaasd dat brigadier Hogan na zijn degradatie weer aan het werk ging,’ voegde de Hawk eraan toe.

‘Alice wist hem te overtuigen,’ reageerde William. ‘Nu Jojo en de kleine Jack zo snel opgroeien, was dat de verstandige beslissing,’ vermoed ik.

De Hawk knikte. ‘Al is ’t het laatste wat ik doe,’ zei hij met veel gevoel, ‘ik stop Miles Faulkner voor de rest van zijn leven achter de tralies.’

‘Met Booth Watson om samen dezelfde cel te delen,’ stelde William voor.

‘Daar zeg ik amen op,’ zei de Hawk. ‘Maar hoe houdt Ross zich?’

‘Na zijn aanvaring met commandant Sinclair is hij nooit echt tot rust gekomen,’ gaf William toe. ‘Ze geven hem steeds een baan waar hij zich

niet in de nesten kan werken. Maar laten we wel zijn, Ross is niet geboren om een heilige te zijn.'

'Mochten we de bid winnen,' zei de Hawk, 'dan zouden we brigadier Hogan wel weer kunnen gebruiken in ons team, want wij zullen onze handen vol krijgen. Eén ding is zeker, zolang er meerdere miljarden rondslingeren, zal iedere boef ten noorden van de rivier zijn neus in de olympische trog steken.'

'Samen met een of twee ten zuiden van de rivier,' opperde William, 'onder wie Miles Faulkner, die elke kans om snel geld te verdienen niet zal willen mislopen.'

'Dat lijkt geen enkele twijfel,' beaamde de assistent-commissaris terwijl ze zich aansloten in de rij gedelegeerden die zich terug naar het congrescentrum begaven, ieder benieuwd naar welke stad als volgende zou afvallen.

Bijna tienduizend kilometer verderop stapten Miles Faulkner en raadsman Mr Booth Watson uit een bus en begonnen ze te lopen naar een pub waar ze nog nooit waren geweest. Niet hun gebruikelijke vervoersmiddel, de bus, maar Faulkner had besloten om Collins en de Rolls in Cadogan Place te laten, want een chauffeur achter het stuur van een Silver Cloud zou op een parkeerterrein in East End vol tweedehands auto's, waarvan een aantal gestolen, te veel aandacht trekken.

Collins had de afgelopen maand de Newham Arms al meerdere malen bezocht en alle informatie vergaard die Miles nodig had om zijn geplande coup uit te voeren.

'Waarom heb je voor Collins gekozen?' had Booth Watson gevraagd.

'Ieder z'n vak,' had Miles geantwoord. 'Hij is in elk geval volkomen betrouwbaar.'

Toen Miles de pub betrad zag hij twee plaatselijke bewoners zitten, ieder aan één uiteinde van de bar. Geen van beiden groette hem, zoals met Collins was afgesproken. De twee nieuwkomers streken neer op de lege krukken tussen hen in en Miles bestelde een paar grote glazen bier terwijl hij zijn ogen opsloeg naar de tv, waar de uitslagen van de volgende stemronde elk moment bekend zouden worden.

Huw Edwards nam de kijkers aan de hand door de stemprocedure en

legde uit waarom hij dacht dat New York de volgende afvaller zou zijn, waardoor Parijs, Madrid en Londen door zouden gaan naar de cruciale ronde.

De waard zette twee glazen bitter op de toog, waarbij hij zijn blik nauwelijks van het scherm kon houden.

‘U lijkt geïnteresseerd in wie er gaat winnen,’ zei Miles argeloos.

‘Mijn toekomst hangt ervan af,’ reageerde de kroegbaas zonder zijn klant aan te kijken.

‘Is dat zo?’ mijmerde Booth Watson terwijl hij met tegenzin van zijn bier nipte.

‘Ik weet niet zeker of ik het wel begrijp,’ zei Miles, die maar wat goed begreep dat de pub en het aangrenzende parkeerterrein precies in het midden zouden liggen van het voorgestelde olympisch stadion, mocht Londen winnen.

‘U zit bij de start van de honderd meter,’ zei de waard, ‘en de zandbak van het verspringen zou op mijn parkeerterrein staan, dus als Londen de voorkeur krijgt, ga ik een fortuin verdienen.’

‘Een fortuin?’ herhaalde Miles, hopen de achterhalen wat de kroegbaas als een fortuin zou beschouwen.

‘Er is me door een plaatselijke ontwikkelaar al een kwart miljoen aangeboden,’ zei de waard. ‘Maar alleen als we winnen.’

Miles wist al precies wie de ontwikkelaar was: een plaatselijke mafiabaas die Bernie Longe heette, maar hij hield zijn mond aangezien zijn advocaat de volgende zin zou uitspreken.

‘En als Londen niet wint?’ vroeg Booth Watson als op een teken.

‘Ik zal mazzel hebben als ik vijftigduizend krijg, wat de reden is waarom niet alleen hun toekomst op het spel staat,’ zei de waard wijzend naar de tv. ‘Of ik slijt mijn dagen in een sociale huurwoning in de plaatselijke woonwijk, of ik verruil haar voor een landhuisje in Essex.’

‘Laat me u een hypothetische vraag stellen,’ waagde Miles terwijl hij zijn glas neerzette. ‘Aangezien Parijs de uitgesproken favoriet is, voor hoeveel zou u schikken als ik u nu een bod deed voor het perceel?’

De waard oogde verrast en nam de tijd om na te denken over dit voorstel. ‘Tweehonderdduizend,’ zei hij ten slotte, terwijl zijn blik andermaal op de tv gefocust was.

De voorzitter van het IOC stond op, opende de envelop, trok de kaart eruit en verkondigde: 'De stad New York zal niet aan de volgende ronde deelnemen.'

'Als Londen de volgende stad is die afvalt, wat waarschijnlijk lijkt,' zei de Hawk, 'heb ik mijn tassen al gepakt om naar huis te gaan.'

'Maar mocht Londen winnen,' reageerde William, 'moet u alles weer uitpakken.'

'Niet per se,' zei de Hawk. 'Als Londen als gaststad wordt gekozen, is terugvliegen naar Londen en mijn oude team weer samenbrengen het eerste wat ik zal doen.'

William overdacht dit. 'We zouden zeven jaar hebben om ons voor te bereiden.'

'En dat zou nog steeds niet lang genoeg zijn.'

'Hoezo bent u er zo zeker van dat het hele team terug zal willen komen? Immers, Paul is onlangs gepromoveerd tot tweede man van de afdeling Georganiseerde Misdad.'

'Ze zullen moeten leren zonder hem te leven,' zei de Hawk, 'want ik zou inspecteur Adaja de kans bieden om *Silver Commander* te zijn en hem de dagelijkse leiding geven in het olympisch stadion.'

'En Rebecca?'

'Brigadier Pankhurst zou mijn eerste keuze zijn als *Bronze Commander*, zodat ze de tweehonderdvijftigduizend toeschouwers die dagelijks het Olympic Park zullen bezoeken nauwlettend in de gaten moet houden.'

'Ze zal misschien niet weg willen bij de narcoticabrigade,' opperde William, 'waar ik hoor dat ze wordt getipt voor verdere promotie.'

'Haar zal niet veel keuze worden gegeven,' zei de Hawk.

'En Jackie, zal die wel een keuze krijgen?'

'Brigadier Roycroft heeft al aangegeven dat, mocht Londen winnen, ze graag de afdeling Kunst en Antiek zou verlaten en zich bij ons zou voegen voor de Olympische Spelen.'

'Ons?' zei William.

'Natuurlijk. Ik zal jou aanstellen als *Gold Commander*, verantwoordelijk voor de nationale olympische beveiligingsoperatie,' zei de Hawk. 'En als de Spelen een succes zijn, zal ik eindelijk glorieus met pensioen'

gaan en zul jij de volgende stap hebben genomen om commissaris te worden.'

'Ik geloof niet dat u ooit met pensioen gaat,' reageerde William. 'Dat hebt u jaren uitgesteld.'

'Maar veel langer kan ik dat niet,' zei de Hawk.

'En als de Spelen geen succes worden?' vroeg William, die een glimlach niet kon onderdrukken.

'Jij, agent Warwick, zal weer straatdienst lopen terwijl ik iedereen zal vertellen dat ik commandant Sinclair altijd als een logische keuze heb beschouwd om onze volgende commissaris te worden. Maar als je een succes maakt van de Olympische Spelen kun je op mijn steun rekenen,' zei de Hawk met een grijns.

'Dat is een grote als terwijl er nog zoveel onzekere factoren in het spel zijn,' opperde William, 'laat staan wat er over enkele ogenblikken op het podium gebeurt.'

De Hawk knikte. 'Ik denk dat Madrid de volgende stad is die afvalt.'

'Laten we het hopen,' zei William, 'want als het Parijs wordt, gaan ze in de laatste ronde voor Madrid kiezen, heb ik gehoord, want het laatste wat ze willen is dat Londen de Spelen gaat organiseren.'

De deur ging weer open en Rogge liep terug het podium op. Hij sloeg zijn ogen neer naar de overblijvende gedelegeerden, maar opende de envelop pas toen hij volstreekte stilte had.

Rogge nam zijn tijd met het tevoorschijn halen van de kaart en het weer opzetten van zijn bril, waarna hij aankondigde: 'De stad Madrid zal niet deelnemen aan de laatste stemronde.'

De uitbarsting die daarop volgde, maakte het voor William haast onmogelijk om de Hawk te horen zeggen: 'Nu is het een kans van fiftyfifty.'

'De uitslag van de derde en laatste ronde zal over een paar minuten bekend worden gemaakt,' zei Huw Edwards, starend van het tv-schermbild naar enkele miljoenen verwachtingsvolle gezichten. 'Aangezien Madrid eenzijdig stemmen had,' ging hij verder, 'die volgens de deskundigen al aan de Fransen zijn toegezegd, denk ik dat je alleen maar kunt aannemen dat wij niet de favoriet zijn.'

'Dus hoeveel zou u nu bereid zijn te accepteren?' vroeg Miles aan de

kroegbaas nadat hij voor zichzelf nog een pint had besteld, maar niet voor Booth Watson, wiens glas nog steeds halfvol was. Miles had hem nadrukkelijk laten weten dat hij zijn gebruikelijke dubbele gin-tonic niet mocht bestellen.

‘Anderhalve ton,’ zei de kroegbaas, die niet meer zo zelfverzekerd klonk.

‘Ik geef u nu honderdduizend,’ zei Miles, ‘maar dat is mijn laatste aanbod.’

De kroegbaas staarde weer omhoog naar het scherm en zag de tv-ploegen, journalisten en fotografen om de Franse delegatie heen drommen terwijl één enkele broodschrijver de Britten trouw bleef.

Een camera zoomde in op een lid van het Franse team, dat een fles champagne op de tafel voor hem neerzette terwijl iemand anders twee glazen tevoorschijn haalde.

‘Het is voorbij,’ zei een van de plaatselijke bewoners precies op het moment dat Miles zijn glas leegde en het terug op de toog zette.

‘Raad je wie op de tweede plaats eindigt, dan krijg je geen prijs,’ zei de man aan de andere kant van de bar terwijl Miles van zijn kruk gleed en langzaam naar de deur begon te lopen.

‘Niet alles is verloren,’ zei Huw Edwards – de kroegbaas glimlachte – ‘omdat Londen vast en zeker de favoriet zal zijn voor de Olympische Spelen van 2020.’ De kroegbaas fronste.

‘Hoeveel zou u me nu geven?’ vroeg de kroegbaas op het moment dat Miles’ hand op de deurkruk lag.

‘Vijfzeventigduizend,’ zei Miles zonder om te kijken.

‘Honderdduizend,’ zei de kroegbaas toen Miles de deur opende en naar buiten stapte, met Booth Watson een pas achter hem.

‘Goed, goed!’ riep de kroegbaas. ‘Voor vijfzeventigduizend is het voor u.’

‘Goeie beslissing,’ zei een van de mannen aan de bar terwijl zijn collega-samenzweerder wijs knikte.

Booth Watson keerde vlug terug naar de bar en plaatste zijn beugeltas op de toog.

Ze keken allemaal omhoog om te zien dat Rogge voor de laatste keer de arena betrad.

Booth Watson opende zijn tas en haalde er een goed voorbereid contract zonder mazen uit. Hij bladerde naar de laatste pagina terwijl Miles weer aan de bar plaatsnam en een cheque uitschreef voor vijfenzeventigduizend pond.

De kroegbaas staarde naar de bedragen en aarzelde. Hij sloeg zijn ogen op naar het tv-scherf en zag de Fransen al overeind komen, sommigen arm in arm gehaakt en 'La Marseillaise' zingend. Booth Watson verwijderde het dopje van zijn pen.

Langzaam rees Rogge van zijn plek in het midden van het podium om de gedelegeerden toe te spreken. Hij begon met een loflied op beide teams voor hun toegewijde harde werk en voortreffelijke presentaties en herinnerde iedereen er vervolgens aan dat uiteindelijk slechts één stad kon worden uitgekozen om de Dertigste Olympiade te organiseren. Hij nam zelfs nog langer de tijd om de envelop te openen en de kaart eruit te trekken. Hij klopte nog eens op de microfoon voordat hij keek naar de naam van de stad die de Olympische Spelen van 2012 zou organiseren.

Alle Franse gedelegeerden in die zaal kwamen al overeind en wachtten vol verwachting.

De kroegbaas pakte de aangereikte pen en tekende vlug op de stippellijn.

Over de verzamelde menigte, zowel thuis als in het buitenland, kwam een akelige stilte toen de voorzitter van het Internationaal Olympisch Comité verklaarde: 'De Spelen van de Dertigste Olympiade in 2012 worden toegekend aan,' hij pauzeerde even, 'de stad Londen.'

De inkt was opgedroogd.

'Bereid je voor op de zwaarste opdracht van je loopbaan,' zei de Hawk tegen William terwijl hij opstond van zijn plaats achter in de zaal en met iedereen meeklapte. 'En haal het niet in je hoofd om te ontspannen tot je die man hoort zeggen,' en hij wees naar Rogge: 'Hierbij verklaar ik de Spelen van de Dertigste Olympiade voor gesloten.'

'Dat gaat nog zeven jaar duren,' bracht William hem in herinnering.

De Hawk wendde zich tot hem. 'Zeven jaar klinkt misschien lang om je voor te bereiden op een enkel evenement,' zei hij, 'maar je weet net zo

goed als ik dat het niet zo is – niet wanneer dat enkele evenement met helemaal niets te vergelijken is.’

William knikte. In het verleden was hij betrokken geweest bij de beveiliging van de uitvaart van de koningin-moeder, meerdere staatsbezoeken, waaronder dat van de president van de Verenigde Staten, en talloze bekerfinales. Maar in de zomer van 2012 zou hij in slechts een paar weken tijd tweeënveertig WK’s moeten beschermen. Een paar weken die zijn loopbaan zouden definiëren.

Hij keek naar het Britse team, geleid door Sebastian Coe, dat maar bleef op en neer springen nu het besef van de triomf begon door te dringen.

Aan de andere kant van de zaal zaten de Fransen alleen, troosteloos, met verstomde stemmen, de champagne ongeopend, als een in de steek gelaten bruid die wachtte op een afwezige bruidegom.

De kroegbaas had veel weg van een lid van het Franse team en zette de tv uit.

Booth Watson haastte zich achter zijn cliënt aan, die samen met de twee plaatselijke bewoners de pub al uit was gelopen. Miles stopte hun beiden honderd pond cash toe. Ze hadden hun figurantenrol immers zonder zich een zinnetje te verspreken gespeeld.

Net op het moment dat Miles in een taxi stapte, had Booth Watson hem bijgehaald, en vlug voegde hij zich bij hem op de achterbank. Eenmaal op adem gekomen vroeg hij: ‘Wat zou je gedaan hebben als Parijs de Spelen was toegekend?’

‘Aangezien het woensdag is,’ herinnerde Miles hem eraan, ‘kon de kroegbaas niet hebben gehoopt om de cheque vóór het weekend te verzilveren en, helaas, tegen die tijd zou de cheque zijn geweigerd, iets met “onvoldoende saldo”, waardoor het contract nietig verklaard zou worden, als ik me de term correct herinner.’

‘Terwijl je nu de bank, zodra die morgenochtend open is, kunt bellen om ervoor te zorgen dat de cheque onmiddellijk wordt gedekt,’ zei Booth Watson. ‘En als hij de cheque niet verzilverd, is het contract nog steeds geldig – dat maakt de formulering volstrekt duidelijk.’

‘En ik zal geen haast hebben om afstand te doen van mijn aanwinst,’ zei Miles, ‘want als de overheid mijn pub en parkeerterrein, of moet ik

zeggen, mijn laatste rechte lijn naar de finish en verspringbak wil kopen, dan gaat het ze geld kosten.'

Nog geen vierentwintig uur later bevond commandant Warwick zich onder de eersten in Singapore die het nieuws vernamen. Hij zat in zijn een-tje op zijn hotelkamer naar ontbijt-tv te kijken. Er waren drie bommen ontploft in de Londense metro en een vierde in een bus, waarbij tweeën-vijftig doden waren gevallen en meer dan achthonderd onschuldige slachtoffers gewond waren geraakt, van wie velen op weg naar hun werk waren geweest.

William herinnerde zich dat Sebastian Coe de afgelopen twee weken tijdens zijn vertrouwelijke gesprekken met gedelegeerden veelvuldig het feit had herhaald dat er dagelijks vijfentwintigduizend mensen binnen een halfuur met de metro van Victoria naar het olympisch dorp zouden kunnen reizen.

Als het nieuwe hoofd van Public Order and Operational Support voor de Olympische Spelen van 2012 bereidde William zich voor om het Britse bidingsteam toe te spreken in dezelfde zaal als waar ze de dag ervoor een beroemde overwinning hadden gevierd.

De volgende dag kwam een sombere, maar niet geheel nuchtere groep terug in Londen, niet naar de welverdiende loftuitingen van een uitbundige, verwelkomende menigte, maar om stilletjes door een privé-uitgang te worden geloodst zodat ze de pers konden vermijden, die maar één vraag op hun lippen zou hebben branden: als de bomaanslagen op de dag vóór de laatste stemronde hadden plaatsgehad, en niet op de dag erna, denkt u dan dat Londen als gaststad zou zijn gekozen voor de Olympische Spelen van 2012?

Iedereen wist het antwoord.

1

Augustus 2005

Vladivostok was om meerdere redenen uitgekozen voor de ontmoeting tussen de twee staatshoofden, hoofdzakelijk vanwege de nabijheid van de grens van hun beider landen, wat inhield dat de leiders naar hun hoofdstad konden terugkeren zonder dat al te veel nieuwsgierige ogen hadden gezien dat het samenzijn ooit had plaatsgehad. De pers was niet uitgenodigd en als het verhaal was gelekt, zou de ontmoeting geannuleerd zijn.

De twee presidenten troffen elkaar in een treinwagon aan het uiterste eind van een rangeerterrein, zonder hoge gebouwen en dus ook zonder pottenkijkers eromheen. De wagon had ooit deel uitgemaakt van de Transsiberië Express en straalde de pracht en praal uit van een vervlogen tijdperk, die voor zo'n gedenkwaardige gelegenheid toepasselijk werd geacht.

Na aankomst, slechts enkele ogenblikken van elkaar, namen beide dictators hun plaats in aan elk uiteinde van een lange tafel. Ze zaten in grote stoelen met een hoge rug om hen langer te laten lijken. De twee overblijvende zitplaatsen aan de tafel werden ingenomen door hun ambassadeurs in Londen. Zes hoge ambtenaren zaten langs de buitenwand van het spoorrijtuig, met hun aantekenboekjes opengeslagen en de pen- nen in de aanslag.

President Poetin nam als eerste het woord. 'Mag ik u vragen, kameraad,' begon hij, 'hoe uw voorbereidingen voor de Olympische Spelen van 2008 in Beijing verlopen?'

'Die verlopen volgens plan,' antwoordde Hu Jintao, 'en zelfs in het

Westen zullen ze moeten toegeven dat ze nog nooit zo'n spektakel hebben gezien.' Hij liet even een stilte vallen om er vervolgens snel aan toe te voegen: 'Het zal alleen te vergelijken zijn met de Olympische Spelen van 1980 in Moskou.'

Poetin wuifde het weg met een hand. 'Toen de Amerikanen niet kwamen opdagen en hun handlangers met hen meenamen, is ons nooit de kans gegeven om onze ware waarde te bewijzen, maar nu Londen de Spelen van 2012 gaat organiseren, ben ik van plan de geste te retourneren.'

'Betekent dit dat Rusland de Spelen van Londen zal boycotten?' vroeg Hu Jintao.

'Geenszins,' zei Poetin. 'We moeten ons grootmoedig opstellen en tegelijkertijd geen enkele kans voorbij laten gaan om de Spelen van Londen ongunstig te vergelijken met die van Beijing. Elke vier jaar komen atleten van over de hele wereld samen om het tegen elkaar op te nemen terwijl alle landen toekijken. Alle ogen zullen gericht zijn op de gaststad.'

De stad die is uitgekozen en de kans heeft gekregen om de Spelen te organiseren onthult wat iedereen denkt over dat land, maar de wereld loopt achter op de tijd. Ze vertrouwen de Britten nog steeds – en wij kunnen niet toestaan dat dit zo blijft. Het is van cruciaal belang dat wij de hele wereld laten zien dat de machtsverhoudingen aan het verschuiven zijn en het niet langer het Westen is dat de kaarten in handen heeft. Als wij in staat waren om de reputatie van Groot-Brittannië te verwoesten, zouden we tegelijkertijd het vertrouwen dat andere landen in hen stellen verwoesten. Zodra we dat bereikt hebben, worden we machtiger.' Hij zweeg een moment. 'Met dat in gedachten, kameraad, zal ik mijn ambassadeur in Londen vragen om u in te lichten over onze plannen.'

Hij draaide zich naar rechts en knikte.

Anatoli Mikailov, de Russische ambassadeur in Londen, was zorgvuldig uitgekozen voor de opdracht. Hij was opgeleid aan Harvard en Oxford en veel mensen in Londen en Washington beschouwden hem als een gerespecteerde collega terwijl hij hen niets meer vond dan schijnvrienden. Zijn nieuwe missie was om ervoor te zorgen dat de Spelen van Londen werden gezien als een rampzalige mislukking waarvan de Britten nooit zouden herstellen, en hij was al begonnen om gedetailleerde plannen op te stellen om dat resultaat te bereiken.